

Біля коксової печі

Хвильовий Микола

В коксовій пічці моїй
В лютій, палкій завірюсі
Спеки шаленої рій
Метушиться...

Друзі!
В хвилину цю життя гойдає,
В грудях живець тремтить, плигає,
Мрії, як ті зоряниці,
В повітря стрілою.
Серце колотиться...
Колотиться...
Б'ється
І за горою
В травах крицевих пасеться...
Лопату беру я
І в пащу... вуглем!
Годую — жартую
З веселим огнем.
І ніби той дощик, що в спеку на мить,
Вугілля у пічці хрумтить, ляпотить.

Парує... Парує... не вірте, що дим,
То чорний, родючий простягся килим,
Каміння — жарини —
Агати, рубіни,
І небу подібна лежить бірюза,
Правіш діаманти,
Смарагди, сапфіри,
А там аметисти
Й ранкова роса...

.
І ніби сам
Я весь в каміннях,
І ніби цілий світ
В коштовній зоряній короні
На сонцетроні
Горить, тремтить!..